Les pedres d'estagira

Aristòtil contemplava des de la finestra de casa les oliveres i els arbres fruiters de la seva Estagira natal, que es gronxaven al ritme que imposen encara els vents que baixen cansats i greus del nord balcànic. Més enllà de les muralles, les onades plàcides de l'Egeu es fonien en l'horitzó. El cosmos era finit, ordenat, ple, geocèntric i geostàtic. La història es desenvolupava com a màxim a trot de cavall i la filosofia encara fluïa sense el pes plomós de les notes a peu de pàgina.

Les notícies arribaven de tant en tant i les conviccions es forjaven amb el ferro d'un temps immarcescible. En les guerres es combatia cos a cos i, quan l'espasa entrava mortalment en el ventre de l'enemic, es podia contemplar el darrer llambrec de vida en la còrnia aquosa de la víctima. La vida era un cúmul de certeses inqüestionables, només Aristòtil, i uns quants dels seus deixebles, es feien preguntes i se satisfeien només pel fet d'arribar-les a plantejar.

A nosaltres ens ha tocat viure en l'època del Whatsapp, del Facebook, del Twitter i de totes aquestes coses que ens omplen el pap de coneixements impossibles i de judicis de valor hipotètic. A les guerres es mata a l'engròs des de l'asèptic comandament dels drons i els prínceps governen amb lleis de cent quaranta caràcters. Les certeses són animals en perill d'extinció i una banalitat enganxosa acula els conceptes els uns amb els altres.

Damunt de les pantalles res és definitiu, les paraules dormen en la memòria aleatòria de les màquines i, en un moment o l'altre, tot es perd en una fracció de segon. La vida bull sempre en aquest mateix brou i les idees acaben tenint totes el mateix gust, les preguntes porten implícites sempre les seves corresponents respostes i un vent irrefrenable bat contínuament les pedres de les tombes d'Estagira.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/05/10/pedres-destagira/845304.html?utm_source=rss